

но, но твърдо. - Изглежда, че ти забравяш най-голямата опасност.

- Коя?

- Инокентий.

Калоян дигна рамене и се усмихна.

- Ти не се боиш от папата? Иваница! Внимавай... Инокентий се е налагал на много по-упорити глави от твоята. Не забравяй какво направи той с Ричард Лъвското сърце, с Филип Август, с испански крал... Забрави ли заплахите в последното му писмо? Забрави ли какво ми писаха ~~и~~ Витлеем и Василий? Инокентий ти е страшно сърдит. Готви нов кръстоносен поход срещу тебе. Особено сега, като научи, че твоите хора са убили ~~и~~ Солунския крал!

Калоян се замисли. След това поклати глава и каза:

- Папата го бои толкова за Монферат, колкото и за мене. Дери, ~~Може~~ би, той много повече държи на това, да не откъсва от лоното на католическата църква един новопокръстен народ.

- Не знам... Ти не познаваш силата на Инокентий. Той държи ~~сега~~ в ръцете си съдбините на света. Неговата дума е заповед за всеки католик.

Царят махна с ръка.

- Не искам никого да знам! Важното е да покажеш, че не се боиш. Покорните и страхливите всякога ги ^{газят} ~~разяват~~. Нека знаят, че тук живеят българи, ~~а не саби~~. Никой папа в света не може да ме спре.

- Може да те отлъчи.

- Нека ме отлъчи! Две аспри не давам за отлъчването му! Не ми ^е ~~е~~ потребен вече. Аз съм коронясан цар. Ако му е удобно, нека се кара с мен. На края пак той ще отстъпи. Както отстъпи на Филип, както отстъпи на Ричард.

- Ще дигне войски срещу тебе. *Заплахи с вестрите...*

- Няма да посмее. И после, кой ще тръгне от далечните си